

Pètries perspectives

Jo sóc la pedra foradada,
l'obstacle sempre ferm, la paret inamovible.
Sóc orgullós, ja ho sé, però és així com, infrangible,
aguanto l'embat de cada onada.

Habito paisatges plens d'harmonia,
i represento un mur infranquejable,
amb una excepció destacable:
tabalots que em salten, cecs de follia.

Vaig aparèixer en un cop sobtat,
i maduro amb l'eternitat.

Recordes, aquella falla, aquell moment crucial?

Ja han passat dies d'ençà d'allò.
Jo vinc d'un temps immemorial, però,
aquell qui em porta, és encara menys mortal.

Parlo de qui em genera les entranyes,
del frec, la fúria i l'erosió,
de qui m'omple, literalment, la buidor,
i s'hi passeja com l'isard per les muntanyes.

Potser m'acabareu d'entendre,
si sabeu que sóc penya-segat,
paradigma de la soledat,
o un tros de roca de mal vendre.

I per ser el que sóc: penya-segat,
em cal l'aigua ran, i curt lligat.

Per això no estic, com sembla, tan sol,
tinc sempre la mar, que m'acompanya,
que m'esmola qualsevol bossanya,
que em dóna forma, a pas de cargol.

La mar, d'escuma brava, i insistent, tenaç, inesgotable;
la miro, l'observo, és tan lluny, mai s'acaba! Quina grandesa inefable.

Necessito, tan sols, una mica d'atenció,
un afany constant per modelar-me,
per fer de mi el que sóc, per ajudar-me,
per recórrer-me amb fervor.

Me la miro a prop, com espetega,
cap aquí, forta i punyent,
més enllà, dolça i benvolent,
i tan lluny, com algú hi navega.

Aquest és el seu tarannà,
flegmàtica, serena i pacient,
amb cops geniüts de temperament,
i eternament digne del meu admirar.

No espero l'enteniment humà,
no pot saber, de la natura, les relacions,
s'enalteix massa els propis talons,
què és el que sento, mai ho percebrà.

No es pot oferir saviesa de veritat,
a qui no escolta ni al seu costat.

Tinc, això sí, una esperança,
no pretenc arribar a la raó,
sinó als sentits, amb efusió,
i que es compregui ma lloança.

Vull encendre una passió,
un respecte, una acollença,
que sigui capaç de vèncer,
mals costums de destrucció.

La mar és tot el que tinc, i el que per sempre vull conservar,
ella és qui em dóna vida: el més important que hi ha.